

“No em va costar unir l’escalada amb la part sentimental; als personatges, sí”

Núria Perpinyà (Lleida, 1961) publica a l’Editorial Empúries la novel·la *Al vertigen*, ambientada en el món de l’esport de l’escalada.

—**L’atracció de l’alta muntanya per als escaladors, sovint fatal, seria el tema de la novel·la, més enllà de la trama romàntica?**

—L’atracció fatal de la muntanya i de l’amor, van en paral·lel. El títol en seria el resum. *Al vertigen* amorós i dels abismes, a l’alta muntanya.

—**Teniu experiència de les escalades i de l’excursionisme d’alta muntanya?**

—D’excursionisme, molt, i d’alta muntanya, una mica. No he passat dels cinc mil metres. He arribat a l’altura de les muntanyes de la novel·la, els Tammarians. He compensat la manca d’experiència en escalades més importants llegint molts llibres d’escaladors.

—**Heu conegut persones com els personatges del triangle amorós, en especial el de la noia?**

—Sí. Aquesta dona atrevida, escaladora, sí. N’hi ha poques, però cada vegada més.

—**A muntanya, els personatges, extrets del seu entorn social i professional, es fan enigmàtics.**

—És això. El descobriment de les muntanyes i el descobriment de com són aquestes persones és una de les claus del llibre i de qualsevol aventurer: descobrir, descobrir el que es desconeixia. D’això es tracta.

—**Un dels reptes devia ser el de convertir el guarda, d’observador a protagonista, no?**

—Sí. El narrador, que era un testimoni, passa a ser un personatge. Passa de narrador passiu, a voler ser protagonista de la història que explica. Tothom vol passar l’acció

—**La novel·la, com totes les vostres, és molt detallista. S’hi descriu el dia a dia, minut a minut. Calia harmonitzar el dia a dia amb la trama.**

—És cert. Hi ha una part diríem professional que es va unint amb la trama amorosa. I d’aquí es crea un conflicte. Com a escriptora no m’ha costat unir la part professional, muntanyenca, excursionista, amb la sentimental. Però a ells, sí. No els és fàcil unir el dia a dia, l’amor que tenen a la seva professió, amb la seva vida sentimental.

JORDI PLAY

Núria Perpinyà publica la novel·la *Al vertigen*, a l’Editorial Empúries.

—**La muntanya pot ser nacionalista o cosmopolita, alhora.**

—Per a alguns és la seva terra. Pot ser molt nacionalista, sí. I per a altres personatges, no. A la protagonista, més que cosmopolita li diria apàtrida. La seva pàtria són les muntanyes del món. El que pot ser per a tothom és una oportunitat de deixar el brogit de la ciutat. La novel·la és una oda a la vida retirada, una invitació a evadir-se.

—**Els topònims són d’arrel catalana, i alguns de noms universal, però inventats. Per què?**

—Els topònims i noms tenen una doble funció. D’una banda hi ha topònims que són un homenatge a grans escaladors i escaladores. I de l’altra, els noms corresponen a persones reals, amics i família. És la meua autobiografia en forma de nom. És a dir, que aquest és el meu paisatge. Però els Tammarians, en aquesta vall inventada, és dins dels Pirineus i evidentment és una vall catalana i remota que s’assembla a valls i muntanyes nostres, amb cims una mica més

alts.

—**Per què il·lustreu el llibre amb un dibuix de la vall?**

—El llibre té un component de novel·la d’aventures, sobretot a partir de la segona part. I és tradició en aquestes novel·les, de fer un mapa. I perquè volia indicar que el paisatge hi té molt de protagonisme i penso que el mapa ajuda el lector a submergir-s’hi. El meu llibre és molt visual i paisatgístic

—**La primera part és descrita i la segona, narrada. Són les dues actituds que pots tenir quan ets per la muntanya, la més contemplativa i estàtica, quan el temps s’atura, i la de la lluita contra les dificultats, en l’escalada, on lluites també contra el rellotge.**

—És veritat. La natura té la potestat d’aturar el temps i s’hi pot estar de manera contemplativa. Però si fas muntanya, efectivament hi ha el doble ritme, el de la contemplació i el més actiu de l’esforç personal per conquerir, per anar més amunt, En lloc de mirar-la, només, la coneixes més. Això és el que desitgen els escaladors quan toquen la paret: arribar a fondre’s amb la muntanya, a formar part del paisatge, com els cérvols, els isards.

Lluís Bonada